

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números anteriors 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA MORT DEL DRET CATALÀ.

Catalunya está endolada
veient que ab tot y ser vell

li han dat una punyalada...
Catalans preguéu per ell!

AL OBRIRSE LA EXPOSICIÓ DE PARÍS.

N 1789 tots los pobles d' Europa varen veure, quan no ab temor ab antipatia, y més que ab antipatia ab odi y rancunya lo suprèm esclat de la Revolució francesa. Y a pesar de tot, Fransa sigue en tan memorable ocasió la nació precursora de la llibertat moderna. Fransa ensenyà a establir-la y a defensarla.

Hi havia obstacles immensos, resistències que semblaven invencibles. Una monarquia petrificada, una noblesa que constitueia la primera forsa del Estat, un clero arrelat en lo fanatisme... Tradicions que pesaven sobre la conciencia pública ab lò pès de graníticas muntanyas inconmovibles... Cóm remoure de una solfragada tot aquell mon vell, encare que decadent teixut com tota forsa inerteria...

Era precis un terratrèmol social, lo reventament de un volcà... la Revolució!

Y la Revolució esclata poderosa, fera, rublera de passions, rodejada de flamas, sedenta de sanch. Y no bastantli las fronteras de la Fransa, sobreixi invadint las nacions veïnas y corrent desbordada fins a les més llunyanas, com mar de lavas sense platxa.

Los revolucionaris francesos, soldats improvisats, lluyaren ab tota la Europa unida. Descalsos, sense ròba, pero enardits d' entusiasme se davau a coneixer guerrant, y al morir sobre l' camp de batalla obtenian la immortalitat pera la idea. Ab la sanch de les seves venes la secundavan, y per tot arreu ahont ells passaren trágue florida.

Han transcorregut cent anys, y en cent anys quantas mudansas, quantas alternativas, quina manera de caure y de aixecarse!

Pero la Republica viu avuy, més forta que mai.

París, foco de la Revolució cent anys enrera, es avuy foco de la civilisació moderna, de la industria, de las arts, de la ciencia, del traball. La Exposició universal pròxima a inaugurar-se es l' apoteosis de la Revolució.

En lo siti que ocupavan los arsenals de guerra s' aixecau avuy grandiosos temples de la pau y del progrés. En lloch de la frèstega guillotina s' alsà la admirable Torre Eiffel, foradant lo cel ab sa cúpula, a trencents metres de altura. No s' havia somiat mai un monument tan colossal. Conta la Biblia que Déu va confondre la superbia humana, quan los homes de Babel volián escalar las celestials alturas per medi de una gran torre. Los constructors de la torre de Babel tot de un plegat deixaren d' entendres, parlant cada home distint llenyuanje, y ne tingueren més remey que dispersarse per tots los ambits de la terra.

La torre Eiffel al contrari, ha servit per reunir als homes de totas las rassas, de totas las religions, de totas las llenguas. Es la revenja de la humanitat. Los que ahir no s' entenian avuy se reuneixen y s' confronten dintre de una mateixa admiració per lo progrés modern y la llibertat dels pobles.

Un dels efectes més grans de l' actual exposició de París es lo triomf moral que representa.

Mes que per los brillants edificis y per las invencions maravellosas; mes que per l' explendor de las arts y pels portents de la industria s' farà cèlebre l' actual Exposició per la idea que simbolisa y per la manera valenta y denonada com los republicans francesos han sabut realisar, a despit de las dificultats y obstacles que se s' oposavan.

Totz las nacions regidas monàrquicament, fins las que s' preiejan de més liberals, miravan ab rezel la pretensió dels francesos encaminada a celebrar ab un gran concurs internacional lo primer centenari de la Revolució. Com si la vida moderna no fos filla directa de aquell succés immorable!

Tots los governs monàrquichs se confabularen, negantse a respondre a la noble y civilisadora invitació de la Republica francesa.

La idea de aislar a Fransa, nascuda en lo cervell de Bismarck, fou ben aeullida per tots los governs, com un castich y un despreci a las ideas republicanas.

—Fransa—deyan— si vol conmemorar la Revolució, la conmemorara ella tota sola. Ansia fer una exposició universal y haurà de contentar-se ab una exposició exclusivament francesa.

Aquest criteri mesquí predomina en tots los governs d' Europa, hasta tal extrem que avuy mateix casi tots los embaixadors que a París se troben han rebut ordres terminants de no assistir al acte solemne de la inauguració del universal concurs, y hasta de allunyarse de

París ab qualsevol excusa, disfressant aixis lo desaire ab un pretext diplomàtic.

Pero al arribar a aquest punt podem dir qu' en la vida moderna los governs proposan y 'ls pobles disposan.

Y aquest es lo major triomf de la tercera República francesa.

Perque, a despit dels governs, los pobles tots concorren a la Exposició ab sos productes y ab sos entusiasmes.

En deficiencia dels representants diplomàtics, assistiran al acte solemne de la inauguració los representants de la activitat, del traball y de la riquesa de totes las nacions del Univers.

No hi haurà casacás brodadas; pero hi haurà intel·ligencies superiors en totes las esferas de l' activitat.

¿Qué val més, la diplomacia que tot ho enterboleix ó l' traball que tot ho ilumina?

Los governs que aixafan als pobles ab sos rezels, ab sos enemistats, ab los afanys ab que sosteneix la pau armada, mantenint sobre las armes milers y milers de brassos joves y aptes, ó 'ls industrials, los agricultors, los artistas, los homes pensadors, honor y gloria de la nació de que forman part?

¿Los que destrueixen ó 'ls que crean?

¿Qui val més? ¿Qui representa més?

Per poch que s' mediti sobre l' fet, se veura que 'ls governs que s' allunyan de París, entre avergonyits y confosos, cometent una especie de suicidi.

Mentre que 'ls pobles que hi acuden ab sos millors galas proclaman l' advent de una nova èra de pau y fraternitat universal, que tartó d' hora predominará en tot l' univers, com la conseqüència més gloriosa y fecunda de la inmortala Revolució francesa.

P. K.

A Diputació provincial de Barcelona havia consignat una suma en lo pressupost destinada a ajudar als productors catalans que concorren a la Exposició de París.

Lo govern ha tirat á terra aquesta suma.

Quants arguments no está acumulant lo govern contra la centralització que tot ho entorpeix y tot ho envenena!

Y quin arsenal d' armes no proporciona als catalanistas exagerats!

Sembla talment que hajan fet un conveni: los catalanistas s' encarregan d' exagerar y l' govern de justificar totes las exageracions.

En Romero Robledo adopta una actitud molt hábil respecte del sufragi universal.

Ell no l' atacara; pero tampoc lo defensara.

D. Paco ha sigut sempre partidari del tan se me 'n dóna.

Un congressista catòlic propone la creació de Juntas diocesanas per perseguir davant dels tribunals, las ofensas a la religió.

Res, una especie de policia mística.

Una vegada hi estan posats (no podrian restablir lo Tribunal del Sant Ofici?)

Jo no m' oposo á la creació de las Juntas diocesanas, sempre que al mateix temps se crebin juntas de librepensadors destinadas a perseguir totes las explotacions comesas á la sombra de la religió.

Y un' altra cosa: totes las injurias vomitadas desde l' púlpit.

Ab perseguir no més als ensotanats que injurian á la CAMPANA DE GRACIA, la major part de las rectorías de Catalunya, quedarian vacants.

Diu un periódich carlí que la majoria dels catòlics de l' Iglésia que forman part del Congrés catòlic son persones acaudaladas que s' han enriquit comprant bens del clero.

Tema de un discurs:

«Lo barnis de la hipocresia es un dels barnisos més impermeables.»

Sembla que l' ministre de Hisenda pensa crear un nou impost sobre las utilitats.

Es dir: cada espanyol pagará un tant per cent sobre lo que guanya.

Y 'ls espanyols que perdren, que son la inmensa majoria?

Tal vegada aquests, lo govern s' encarregará de mantenirlos. Y hasta me atreveixo á dir que si s' fan fusiónistas, los donarà un empleo.

Son molts los agricultors de la província de Teruel

que han pres la resolució de no pagar las contribucions per falta de medis.

D. Venancio ¿qué me 'n diu de la resolució dels agricultors de Teruel?

Els si que s' han proposat fer economias, y cregui que las faràn.

Los conservadors no volen de cap manera que se celebren sessions dobles, per impedir que s' aprobi 'l sufragi universal.

Per impedirlo 's valdrán de tots los medis, farán una campanya desesperada.... se defensaran ab las dents, ab las ungles si es precis.... Primer morir que permetre que s' estableixi 'l sufragi universal.

¡Sembla mentida que hajan olvidat tant prompte las doctrinas de D. Anton!

Perque 'l monstruo ben clar ho va dir en lo Restaurant del Parch:

«Lo mateix me té 'l sufragi universal que 'l sufragi restringit. Al sufragi universal ja sabem com se 'l maneja. ... Y després ¿quants espanyols si 'ls ensenyéu un parell de pessetas, conservaran la seva independència?»

Una de dos: o 'ls espanyols han pujat de preu, o 'ls conservadors van molt escurats de buxaca.

Las reclamacions de Catalunya han sigut inútils. No hi ha orelles més sordas que las dels politichs de Madrid, quan se tancan á la vèu de las provincias.

Desde 'l primer de maig es lley de la nació lo Còdich civil de Alonso Martinez. Ha comensat la cría de castellans á la fosa. L' article 15 acabará ab los catalans.

Afortunadament, Catalunya viurà més que l' obra de Alonso Martinez.

Un periódich de Berlin ha publicat un article molt curiós, declarant que 'l imperi del Marroc no caurà á mans de Inglaterra, ni de Fransa ni d' Espanya, perque Alemania sabrà cegarlos la ventaja y apoderarse 'n.

Me sembla que 'ls alemanys los ha de ser molt difícil aclimatarse en lo Marròch. Es aquest un país molt calit y 'ls compatriots de Bismarck gasteran massa frescura.

CARTAS DE FORA.—Fa uns quatre anys va acabarse la carretera de Rubí á Sabadell, y aquesta es l' hora que 'ls propietaris de Sant Quirze de Tarrasa, als quals se 'ls van expropiar terras, no han cobrat un céntim. Fa set anys que tenen lo capital amortisat sense produirlos res. Encare hi ha més: se 'ls exigeix la contribució fins pèl tres de terra que se 'ls ha ocupat. ¡No es això un abús y hasta una burla?

A Suria, lo dia del Dijous Sant, se treu á subasta 'l Sant Cristo que ha de anar á la Professió, com si fos un mohle. ¡Sembla impossible que la gent de iglesia autorisin un acte que dona lloch á tota mena d' escàndols é irreverenciars! Aquest any van contrapuntar 'ls del Sant Cristo ab lo rector, basta l' extrém de que aquest s' entorná á la iglesia, deixant sols als que passeejan la imatge del Crucificat. ¡Qué s' hi farà! Cosas de 'n Joaquin maco, 'l qual se distingeix sempre per las seves extravagancies. No acabariam mai si havíam de referirlas. Quan una noya se 'n hi va de las Híjas de Maria, desde 'l púlpit ho fa saber á tot hom. —Lo dia del Dijous Sant á las nou del vespre, va fer evacuar la iglesia valentse dels mossos d' Esquadra... Si no pogués fer coses per aquest istil, en Joaquin maco agafaria 'l fel sobreixit y 's tornaria lleig.

Ab motiu de haverlo nombrat marqués de Cornellà, D. Melcior Ferrer determinà socorrer als pobres de aquella població. Lo rector quedà encarregat de fer la llista dels pobres, y qué tal sortiria la tal llista. Ho diu lo fet de haver-se necessitat lo concurs de una altra persona per rectificarla —Vingué després lo moment de adquirir comestibles, y á pesar de que 'l Sr. Ferrer havia indicat que 's compresin als establiments més antichs del poble, lo rector s' oposà a que s' adquirís la carn á la carniceria de la Cooperativa, ab tot y ser la més antigua... á la quènta porque hasta en materia de carn de moltó hi ha carn catòlica y carn hereje. ¡Quanta ridiculeza!...

Per trempat lo rector de Talltendre (Lleida). Estava dihent missa y havent sentit lo toc de una campana, deixa l' altar en sech, y sense treures la casulla, agafa un bastó, se 'n puja al cor, y garrotada vè. garrotada va, esquiva á la quixalla que allí dalt se trobava. Escena més rústica no l' han vista mai los veïns de Talltendre. Després se 'n torna al altar, acaba la missa y 's retira á la sagristia satisfech de sa gran hassanya. ¡Quants n' hi ha que per equivocació sens dupte, han emprés la carrera de capellà, en lloch de seguir la de payasso!

CONGRÉS DE CATÒLICHES.

o hi ha res tan encomanidís com una mala costüm.

Los catòlics han vist que ara s' ha desarrollat la moda dels congressos, y s' han dit:

—Ay ay! Si 'ls arquitectos tenen un congrés, y 'ls metges celebran un congrés y tothom inventa congressos. ¿per qué no hem de tenir-ne també un nosaltres?—

Y tal dit tal fet. Han pres las seves disposicions y han reclutat gent, y ara me 'ls tenen á Madrid donantse illustre y fent l' home ab lo seu congrés.

La major part d' aquestas assambleas acaben á la fonda. Jo no sé si 'l congrés de catòlics també hi acabarà; pero

desde luego pot assegurar que haurá sigut lo congrés més divertit de tots los que s'han celebrat a Espanya.

En tots los que fins ara hi vist, lo programa ha sigut de lo més monòtono que corra. Un senyor que llegeix, un altre que enraona, un altre que li replica, tres o quatre que intervenen en la discussió venint tots a dir lo mateix, lo president toca la campaneta, s'alsà la sessió... i llestos.

Lo congrés de catòlics es més ameno y distret. Totas las sessions s'inauguren ab música; los oradors diuen tres o quatre coses y després la concurrencia canta alguna cançó alusiva y piadosa; torna algú a enraonar y tornan los cantors a lluir les seves gracies, y així se passa la tarda honestament, sense aburrir-se ni ofendre al Altíssim.

Ara lo que no sé es qué deuen haverse proposat los catòlics ab lo seu congrés. Perque l'que toca del resultat de les sessions, no se'n pot treure l'ayga clara.

Jo m'figurava que, tractantse de catòlics, los temes del congrés serien purament religiosos y sempre espirituals.

Pero no hi ha res d'això.

Quan un menys s'ho pensa, surt un orador parlant d'una materia tan relacionada ab la religió com ara plouhen neulas.

Verbi gracia: n'hi ha hagut un que ha demostrat—segons ell—que l'industria y el treball son fills del catolicisme, y que, sense l'catolicisme, no hi ha treball ni industria possibles.

Ara comprench perque la *Espanya Industrial* està tanca da; perque ls treballadors no son prou catòlics: por xó no tenen feyna. Ja veurán: que probin d'anar a missa cada dia, y aviat la *Espanya Industrial* no tindrà indianas per quin demanarà.

Un altre discursaire ha defensat la idea de que tot això de mestres, catedràtics y cosas així no serveixen per res. Lo millor, segons la seva opinió, seria expulsarlos a tots dels estudis, instituts y universitats, y donar las seves plassas al clero, que s'cuidaria de educar a la juventut, alimentant-la ab una instrucció verdaderament católica.

[Alsa píllit! Aquest sí que podrà ser-lo que vulguin; pero lo qu'és de tonto no 'n té res.] Apoderarse de la enseñanza y fer creure a la juventut que Adan y Eva eran això y allò y vivían al Paradís; pero que va sortir una serp y per culpa de una pometa, Eva va fer naps, Adan va fer cols y tot se 'n va anar a rodar! Quina broma!

Y encara no dich res dels que se 'n han anat camps a través y, posats a demanar, han demanat la lluna y demés estrelles.

No se'n han presentat pocas de proposicions estupendas y prodigiosas! Calculin:

Que aquí no s'permeli cap més culto que l'catòlic, y al que no ho sigui pam! quatre tiros.

Que s'castigui severament al que s'atreveixi sisquera a posar-se a la boca un assumpt religiós.

Que s'tregui del mapa a tots los diaris que no estan absolutament conformes ab las tendencias catòlicas.

Que... vaja, ni ho sé: una pila de barbaritats.

Aquests senyors no gosan dirlo clar; pero lo qu'ells desitjan ja ho séjo: voldrà tornar a aquells temps en que ells eran los amos de Espanya y entre frares, clero y monjas nos deixavan materialment sense camissa, y moralment sense... un'altra cosa.

Afortunadament ara no som llavoras; si ara sortís algú que cridés, com en aquella època: *Vican las cañas!* segurament auria a parar a un manicomio.

Podém, per lo tan, estar tranquilos.

Lo congrés de catòlics s'haurà esbravat cridant: *Viva l'Papa rey!* y *Viva la unitat catòlica!*... pero res d'això conseguirà.

Ni l'Papa tornará a ser rey ni la tolerància de cultos desapareixerà d'Espanya.

L'únich resultat positiu que haurà donat lo congrés haurà sigut lo foment de la industria ferro-carrilera.

Perque, segons tinc entès, ha anat molta gent a Madrid no més per xó.

FANTÀSTICH

LO REYET.

ROMANSO QUE NO VA ARRIBAR Á TEMPS ALS JOCHS FLORALS D'ENQUANY, PER CULPA DEL CARTER QUE DUYA 'L PLECH, QUE VA ENTRETENIRSE PEL CAMÍ.

I.

Desde darrera can Tunis hasta La *Espanya Industrial*, desde l'carrer de Provensa hasta allí hont hi fan lo gas, no hi ha dona, ni criatura, ni soldat, ni capellà, ni mistaire, ni cotxero, ni cap barceloní honrat que no conegui a don Paco, al ilustre ciutadà que tan brillo ha dat a Espanya y en tants salons ha parlat. Ell es l'amó de la terra, ell aquí es qui fa y desfa, y presideix grans tiberis, y es padri de protestants, y disposa y nega gracies... y tot lo que li vè a mà.

Per xó, en lloc de dirli arcalde, ja tothom l'ha batejat ab un nom qu'és molt més propi: *lo reyet*, l'amó feudal de tota questa comarca y de lo que en ella hi hâ.

II.

Fa un quan temps que l'reyet plora y ningú la causa 'n sab. ¿Qué serà? ¿com es possible que un mortal tan adorat tingui penas dintre l'ànima? ¡Si! Té penas: en son cap hi bull una gran idea,

un pensament colossal que l'fueixa nit y dia sens deixarlo sossegar.

Un vespre, un dels de la colla, lo *vermellós Nasvidal*, li pregunta: —¡Reyet nostre! diguéu, què es está passant? per què aquests ulls tan hermosos se veuen sempre regats, y mullades las patillas y mullat tot lo semblant?

—¡Ay!—contesta l'oble Paco,— 'm trobo estret.—¡Això ray!

Desordénous la cintura...

—¡No m'has comprés, ignorant!

Trobo la ciutat petita: trobo qu'és xich aquest camp per tots los meus grans projectes...

—Prenguéu terrenos al mar...

—Y a la terra... no es més cómodo?

—¡Oh! Pero, com?—Agregant, a la antiga Barcelona

los diversos pobles que hi ha desde l'mar a la montanya, del Besós al Llobregat...

—Quina idea! Es portentosa.

—Ho creus així, Nasvidal?

—Ja sabeu que no acostum gastar bromas: aquest plan es digne del vostre númer.

—De debò?—Tinch molt bon nas.

—Es vrial! Això m' anima:

veyam, donchs, com sortirà.

—Lo reyet pren lo sombrero, puja al moment a caball; empunya la seva vara y's posa a corre. ¡Ahont va?

III.

—Miréulo! L'ulls li espurnean: l'animal—vull d'i caball—

salta fanals y pedrissos furient, lo mateix que un llamp.

Arriba a Gracia.—Gracienses!

¡us voléu deixá! agregar

a Barcelona?—Ni a tiros!—

Fa decantar l'animal

y's presenta a Sant Gervasi;

—Voléu ser de la ciutat?

—¡Tampoch!—... L'home gira qua y's planta dintre Sarriá:

—¡Voléu...?—No volém res. Quico.—

Corra a les Corts, corra a Sants,

à Sant Martí, després à Horta,

à Sant Andreu... ¡En lloc hi há ningú que vulga escoltarlo,

en lloc s'admet lo seu plan.

—¡Ay!—exclama don Práxedes— la estrella se 'm va a eclipsar: si l'últim recurs me falla,

¡ja hi fet a tots! ¡s' ha acabat!—

IV.

Davant d'un hermós retrato que l'reyet va fer posar al despatx de l'arcaldia,

don Paco ajunta las mans y diu:—Poderós Sagasta!

si tú, que ab un cop de cap

pots transformar tot lo mapa,

no 'm libras d'aquest fracàs;

si no manas de real ordre

que ls pobles se han d'agregar,

jo 'm moriré de tristesa,

jo 'm quedare desayrat.

Tén pietat de mí, don Práxedes;

escola 'ls meus amars planys,

no 'm esborris los meus sonnis,

no 'm mati los meus ideals.

Al dí eixó, cau llarch a terra

y's queda allí somlicant.

¡Pobre reyet, si en Sagasta

no l'ajudal! ¡Ay, ay, ay, ay!

Veurém lo que resulta de las declaracions de aquest home.

L.

A pochs días lo marqués de Olérdula va apadrinar a una dona protestant que va ferse catòlica.

L'acte va omplirlo de satisfacció.

No n'hi havia per menos.

Perque suposo que al donarli las aygas del batisme, D. Francisco, com a padri, devia sostenerla en brassos.

Y si la ingleusa era guapa ayúdemme V. a sentir.

Després del batisme la confirmació a ca l'bisbe.

La catecúmena podrà dir:

—Vaja, es un gust convertir-se al catolicisme. Apenas entra en la comunió catòlica, lo primer saludo que 't fan es donarle una bofetada.

Es inútil qu'en Sagasta insisteixi: D. Arseni no vol anar a Filipinas.

L'hèroe de Sagunto s'reserve per quan D. Práxedes cayga del candelero. Llavors ell, ab las mans nefàs, recullirà l'herència. D'heroe qu'es avuy se tornarà hereu.

Y tot està combinat: sent hereu servirà de pont als conservadors, los quals no poden acceptar dels fusionistes ni l'escalfor que deixin a les poltronas.

En una paraula: D. Arseni està encarregat de fer dissete. ¡Pobre home! Com a polítich no pot passar de la categoria de criada.

Y cuidado, que son més los partits que l'despedien que ls que l'conservan. Perque com a criada té un vici que no l'aguanta cap mestressa: torna malas respuestas.

Al anàrse'n l'ex-general Boulanger de Bèlgica a Inglaterra, diu que va tenir molt mal temps.

La millor manera d'evitar los efectes del mal temps es estarse quiet a casa.

Lo ex-general va sufrir de continuo las incomoditats del mareig.

—Fort! Perque s'embarcava.

Tereré... tereré...

Se fa saber a tothom a qui puga convenirli, que han sigut processats y suspesos del seu càrrec l'arcalde y sis regidors del Ajuntament de Mora de Ebro, per lo delict de falsificació de llistas electorals.

¿Quin dia podrà ferse una crida semblant pels carrers de Barcelona?

Cuidado que ls regidors de Mora de Ebro estaven tan arrelats, que feya la triolera de 20 anys que remenaven las cireras!

Pero què s'hi ha de fer: «tan y tan va l'regidor de ofici pels entarugats, que al últim rellisca.»

A mí que no m'ho digan: la deria que ha tingut l'ex-rey de Servia de ferse frare, tractantse de un home com ell, tan aficionat al *bello sexo*, no més pot reconeixer una causa.

Com a paisà era un calaverón que tenia escamadas a las donas.

En cambi com a frare probarà d'explotar lo ram de las devotas.

L'història es edificant.

Lo cardenal Sacheri, no content ab lo sou, que permet viure ab tot regalo, sent com sab tothom *bocato d'cardinale*, va embrancarse en operacions de Bolsa.

—Pero, home, li deyan qui l'fa embolicar?

—Necessito quartos—responia l'cardenal—y 'l cor m'ho diu: si no 'm venen de la Bolsa, no 'm poden caure d'en lloc més.

Y 's posà a jugar com un desesperat.

Haurian pogut recordarli que tot lo de aquest mòn es caduc y poch durader... y que, en cambi, després de aquesta vida n'hi ha un'altra, una vida eterna, la verdadera bolsa de las ànimes, ahont totes las jugades se fan ab benefici.

Pero ell, estava tan encatarinat ab lo tráfech bursàtil que si deya missa era sols per demanar a Déu Nostre Senyor que fes pujar ó baixar los cambis, segons las jugades que tenia en curs de realiació.

Y Déu Nostre Senyor, com si li diguessen Llucia.

Lo cert es que al cardenal Sacheri totes las operacions li sortian al revés.

Un dia 's veié arruinat y perdut. Ni empenyant lo capelo y l'vestit de ceremonia y 'ls galons daurats de las

LO CRIM DEL CARRER DE FUENCARRAL.

IGMIA Balaguer ha ampliat las declaracions

Casullas y las civellas de las sabatas podia sortir de apuros.

Llavors apelà al recurs de la fuga. Sense valor per aixecar la tapa del cervell, arregla la maleta y fugí deixant als seus acreedors ab un pam de nàs.

Ni més ni menos que un bolsista de aquells que buscan la perduda; de aquells que quan guanyan cobran y quan perden fugen.

Afortunadament pels acreedors, lo Papa Lleó XIII, desitjós d' evitar que l' escàndol cobri majors proporcions, s' ha encarregat de satisfer lo descubert del cardenal Sacheri.

Tot s' arreglarà.

Hasta 'ls devots que contribueixen a aumentar lo dinar de Sant Pere 's consolarán diuent:

—¡Qué s' hi ha de fer!... Ja es vist que sempre que Sant Pere juga a la borsa, li guanyan tots los quartos.

Un xiste del príncep Napoleón.

Li deyan un dia 'ls seus partidaris:

—Senyor: la nació francesa està perduda. ¿Qui més que vos podrà salvara? Es precis que monteu a caball.

Y ell va respondre:

—¡Qué monti a caball!... Pero 'l caball ahont es?

En lo districte de Manresa hi ha hagut eleccions y no 'n hi ha hagut.... Han votat milers d' electors y no 'n han votat, si bé 's mira, tres dotzenas....

Això vol dir que ha succehit lo que succeix sempre en semblants cassos: «quien más mira menos vé.»

Lo més bonich es que se 'n ha anat per terra lo candidat protegit pèl govern.

Lo candidat protegit pèl govern es lo Sr. Cort, director de *El Dia*.

Al menos podrà dir que al districte de Manresa li han fet veure les estrelles al mig del dia.

Lo dret català ja no es dret.

Es ajeugut.

Li han mort.

Desde que 'ls bisbes del Congrés catòlic han anat a visitar a la reyna regent, los carlins están que trinan.

Y diuhen y no 'ls falta la rahó:

—Lo Congrés catòlic proclama 'l poder temporal del Papa, mentres que 'l govern de D.ª Maria Cristina reconeix la unitat de Itàlia. ¿Per que, donchs, lo que 's proclama ab la boca, s' ha de desfer ab los peus?

Fins ara 'ls bisbes contestan de una sola manera: Callan y cobran.

Lo Congrés catòlic se celebra dintre de una iglesia.

—De manera —m deya un devot que no 's fica en res— si 'ls carlins y 'ls mestissos comensan a picarse las boynas y las mitras, lo Congrés catòlic acabara com lo ball de Santa Mònica, en temps de la federal.

Al últim s' ha descubert tot.

La major part de las innombrables sumas gastadas per Boulanger en perturbar la marxa tranquila de la República francesa, procedeixen del clero, y especialment dels jesuitas.

Ja ho sospitava. Y per xó, quan algú deya tot extrañat:

—De ahont surten aquestas missas?

Se li podia respondre:

—De allà hont surten totas: de la sagristia.

Un mestre d' estudi ensenya als seus deixebles la Doctrina cristiana.

Un dia pregunta:

—Quánts son los enemichs de l' anima?

—Tres:—respon lo infantil deixeble—Mon, dimoni y carn.

—Hi ha que distingir—observa 'l pobre preceptor— Per tothom son tres, menos per nosaltres, que per lo que toca als mestres d' estudi, la carn ja fa una pila d' anys que l' hem suprimida.

Un poeta a un amich seu:

—Donam un consonant a regidor d' ofici.

—L' amich al poeta:

—Uy, n' hi ha moltissims. Vici—Benefici—Malefici—Perjudi. Aquí n' tens quatre, tots quatre molt apropiats.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Vi-la no-va.
2. ENDEVINALLA.—Cadena.
3. TRENCACLOSCAS.—Les Santones de levita.
4. GEROGLÍFICH.—Los petits fan petitesas.

Han endavimat 4 solucions los ciutadans Ego Sum y Un Tarragueñs; 3 Fandilleta, Tè Seva y un Homèrich; 2 Petit Bol-leto y Tres Toreros; y 1 no més Quatre burots y K. Novas del K. Stell.

ENDEVINALLA(S)

XARADA.

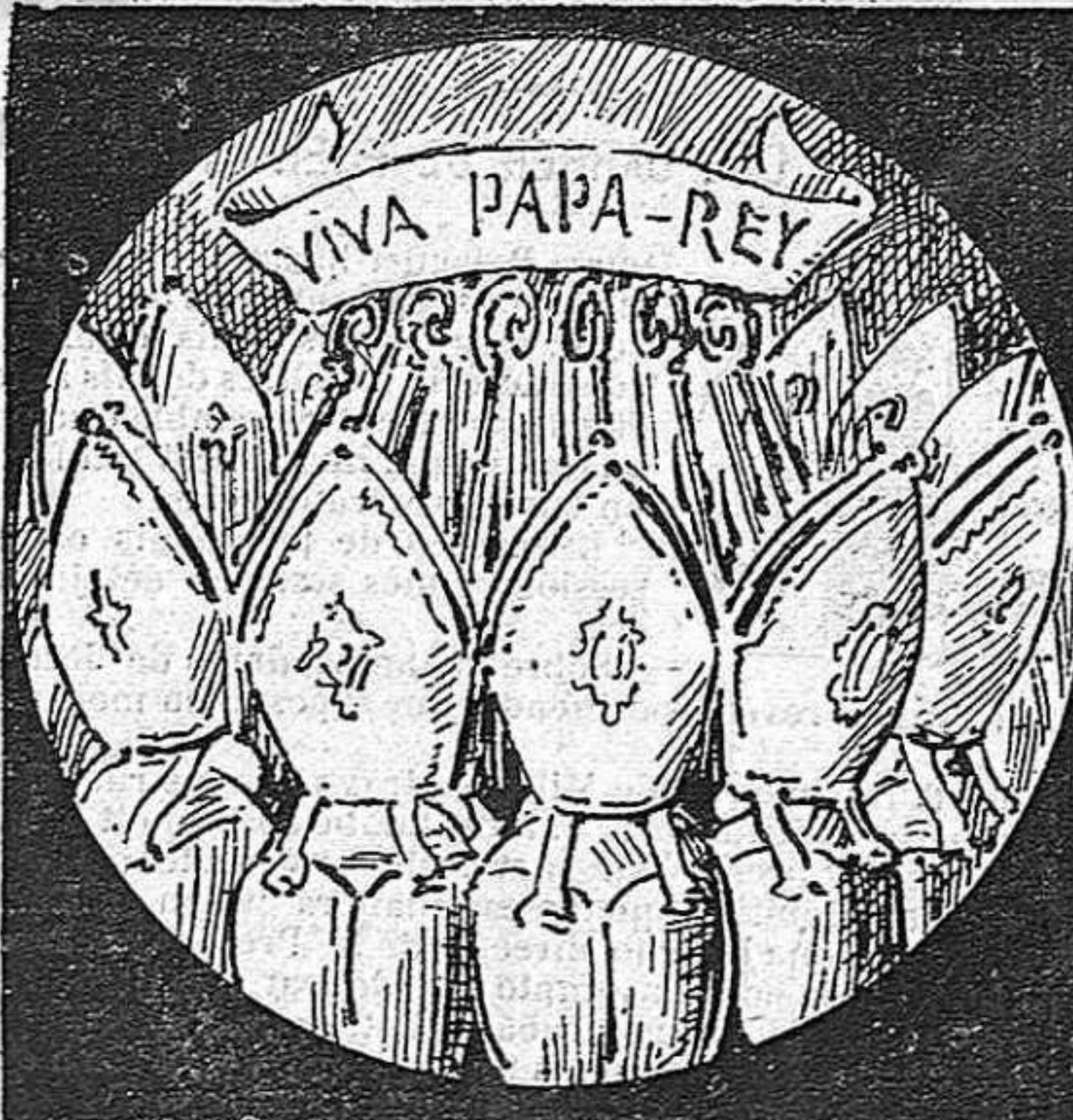
La meva prima-tercera
passant per una total

LA SITUACIÓ.

La cosa está embolicada:
que succeirà no ho sé:
ja fa temps que tots conspiran
per tallarli lo tupé.

LO CONGRÉS CATÒLICH.

—Viva 'l Papa rey! tots cridan.
—Viva 'l Papa rey!... exclaman.
Pero Espanya li hi contesta:
—Papas, papas, tot son papasi

va caure y s' va fer mal
dislocantse una primera.
Per tot lo dos al revés
no faria jo tal cosa,
perque sovint un s' exposa
a ferse mal, y a molt mès.

EX-PRÈS DE RUBÍ.

ANAGRAMA.

¿Veuhen aquella senyora
que porta una grossa tot?
Donchs allò es una total
que li ha penjat un xicot.

R. CASTELLÀ.

TRENCA-CLOSCAS.

D. POL PASARDELL.

MATARÓ.

Formar ab aquestes lletras lo títol de un drama català.

BRUNO DURÁ.

GEROGLÍFICH.

L A T
XII

N dots |

J. P. BELLUGUET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Joseph Pep y C., S. Pitarreta. Tres Toreros. T. Amèric. Jo y la Xicota. Petit Bol-leto. A. Nelo, Pianista. Fandilleta, Sagasta petit. Un Ferreté. J. Rosell y Roig. Un noi de 8 anys y mitj. Saltà pins. M. Rossell, Boulanger. Llumainer. Martir de la Espatula. Tiumvirato. A. G. Furasté. Un Llagostí. Tres gorristas. Bernadas. Cap de Carbassa. Badoret M., B. Castell Rojo. Semi-poeta. J. V. A. y Jaume Terrí: —Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans E. Banús, Cafè y Copa. Echegaray petit. Ego Sum. J. Bugunya. P. Conca. J. Moret. Ratoll. Pica Portas. E. Sala. P. Lut y P. Lat. Maginet Petit. P. Renegra. Marangí. J. Alamaliv. Quim Mora. F. Grané. K. Stelar. Pacarín y Acmis y C. —Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà M. Riusec. La xarada y la poesia a una corista, aniràn. L' altre es molt conceptuosa. —F de P. Juanico: Las poesias son incorrectas: la notícia ja l' haure vista. —R. Roura: Esta bé y s'aprofitara. —F. Comas Blanch: Encara no tenen prou condicions. —F. Riera: No filia prou be. —E. Ameller: L' article es bastant desguillatrat. —Japet de l' Orga: Es millor deixarlo estar. —T. T. T.: lo logrografí mes que l' arch es immens, y en lloc de entretenir abruma. —March Marloir: Parlar sempre del mateix se faria pesat. Envihi alguna altra cosa y procurarem complaure. —Follet: Los versos estan al pèl: moltes gràcies. —Xeringuilla: Es fluix y hi ha rimas equivocadas. —E. Sala: Hem passat los dibuixos al director artístich: si 's publican ja 's veura. —Dos pinxos: No podem acceptar notícies si no venen firmades.

OBRA INTERESSANT

LOS SECRETOS DE LA CONFESIÓN

POR

CONSTANTINO MIRALTA (Presbitero)

1 tomo en 8.º, 2 pesetas.

Véndese en la librería de Lopez, Rambla del Centro, número 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 22.